

Jestliže tedy zásadně léčební příspěvek vyměřuje se z čistého příjmu, který byl základem pro vyměření osobní daně z příjmu (nyní daně důchodové), plyne z toho i další důsledek, že ve všech případech, kdy příjem nebyl podle odst. 4 prokázán, sluší při zjišťování příspěvkové základny postupovati podle zásad platných pro zjišťování základny pro státní daň z příjmu (důchodovou). To platí nejen pro případ, kdy bylo podáno přiznání včas, nýbrž i pro případ, že poplatník ve stanovené lhůtě přiznání nepodal a je nutno proto zjistiti příspěvkovou základnu odhadem. Zde i tam jde o objektivní vyšetření příjmu strany příspěvku podléhající.

Otázkou, zda to, co bylo uvedeno, platí i pro subjekty, které nepodléhají dani z příjmu (důchodové), tedy i pro subjekty, které pohléhají na př. jen zvláštní dani výdělkové, nss zabývati se nemusil, ježto o takové subjekty ve sporných případech nešlo.

Nař. rozhodnutí jsou založena na těchto nesprávných právních názorech: Poplatník, který včas přiznání nepodal, musí býti předsedou komise vyzván, aby do určité lhůty povinnosti své vyhověl. K příjmu podle odst. 4 § 31 léčebného řádu prokázanému musí léčební komise přihlížeti jako k příspěvkovému základu i tehdy, když strana byla s podáním přiznání v prodlení a prokázala tento příjem po lhůtě stanovené po podání přiznání. Příjmem, který byl prokázán vzat za základ vyměření daně státní, rozumí se výnos rozhodný pro vyměření daně výdělkové.

Ježto žádný z těchto názorů platným právním předpisům neodpovídá, bylo nař. rozhodnutí podle § 7 zákona o ss zrušiti.

Č. 12.441.

**Živnostenské právo: Výstraha podle § 139 odst. 2 lit. b) živn. řádu může býti dána i živnostníku, který z nedbalosti neví o záva-
dách v provozování své živnosti.**

(Nález z 9. června 1936 č. 13.534/36.)

V ě c: Marie S. v Praze (adv. Dr. Vladimír Domorázek z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 26. prosince 1932 o výstraze podle § 139 živn. řádu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem ze 7. prosince 1928 magistrát hlav. města Prahy udělil podle § 139 živn. řádu st-lce prvou písemnou výstrahu, poněvadž vyšetřováním a vlastním doznáním bylo zjištěno, že v jejím hostinci se provozuje přímo či nepřímo prostituce, resp. se jí napomáhá. Tím jest ohrožena spolehlivost st-lky, která se podle § 18 živn. řádu vyžaduje jako zvláštní kvalifikace při živnosti hostinské a výčepní.

Nař. rozhodnutím žal. úřad k odvolání st-lky potvrdil výměr I. stoli-
lice, poněvadž výsledkem svědků průběhem trestního řízení soudního a zjištěním policejních orgánů bylo prokázáno, že prostituce v hostinci st-lky byla provozována.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Podle § 139 odst. 2 písm. b) živn. řádu může živnostenský úřad oprávnění k provozování živnosti koncesované odejmouti živnostníku, který po opětovné písemné výstraze se dopustí jednání, která jsou na újmu zákonnému požadavku spolehlivosti. Spolehlivostí rozumějí se zde osobní vlastnosti a takové chování živnostníka, které vzbuzuje u živnostenského úřadu důvěru, že dostojí zvláštním povinnostem, které jsou spojeny s tou kterou živností (srovn. Boh. A 10.686/33), tedy zejména, že živnosti hostinské nebude zneužíváno k podpoře nemravnosti. Jednání, o kterých mluví § 139 živn. řádu mohou býti také jednání, resp. chování, která nezakládají skutkovou podstatu činu trestaného soudně, a mohou záležeti nejen v činnosti pozitivní, nýbrž také v nečinnosti na př. v nedostatečném dozoru při provozu živnosti a z toho plynoucí nevědomosti o závadách, které se v něm vyskytly.

Mylný je proto názor stížnosti, že k výstraze podle § 139 odst. 2 písm. b) živn. řádu nestačí pouhá skutečnost provozování prostituce v hostinci a že je nutno prokázati, že majitel živnosti sám tuto prostituci podporoval nebo o ní aspoň věděl. Jak bylo již shora řečeno, může se nespolehlivost živnostníka projevit podle okolností také tím, že z nedbalosti o závadách v provozování své živnosti neví.

Rovněž bezdůvodnou je výtku, že úřad nepřihlížel k tomu, že st-lka byla soudním rozsudkem osvobozena z obvinění pro přestupek § 512 tr. z., a že samostatně hodnotil výpovědi svědků, učiněné v řízení soudním. Skutečnost, že v řízení soudním byla st-lka osvobozena z obvinění pro přestupek § 512 tr. z., je pro živnostenský úřad v řízení podle § 139 odst. 2 písm. b) živn. řádu nezávazná.

Řízení podle § 139 odst. 2 živn. řádu je zcela samostatné a nezávisí na řízení soudním. Provádí je úřad živnostenský s hlediska norem práva živnostenského a při posuzování týchž skutečností, resp. téhož jednání nebo chování může proto dospěti k jiným výsledkům než soud trestní, neboť je posuzuje s jiného hlediska než soud. Soud osvobodil st-lku z obvinění pro přestupek § 512 tr. z., poněvadž nevěděla, že návštěvnice jejího hotelu jsou nevěstky, a tudíž nevěděla, že se v hotelu provozuje prostituce. Než skutečnost, že st-lka o provozování prostituce nevěděla, je nerozhodná při udělení výstrahy podle § 139 odst. 2 živn. řádu, jak bylo již shora řečeno. Již z toho důvodu nebyl tedy žal. úřad vázán osvobozujícím rozsudkem soudním a není tedy vadou, že k němu nepřihlédl, neboť osvobození pro čin § 512 tr. zák. nevylučuje ještě možnost udělení výstrahy podle § 139 živn. řádu. Jdeť tu o různou skutkovou podstatu. — — —

Č. 12.442.

Elektrisace. — Řízení správní: I. Z podstaty soustavné elektrisace nedá se vyvoditi, že existentním elektrárnám sousedním přísluší právní nárok na to, aby úřad, vymezující práva a tedy i působíště všeužitečného podniku, dbal toho, aby tento podnik nezasahoval do území dostatečně zásobovaných ze sousedních elektráren, jež — nena-